

Țiganca muribundă

Luca 19.10: Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.

În urmă cu câțiva ani, o bandă de țigani își făcea afacerile dubioase aproape de orașul N., pe insula Wight. Într-o zi dispăruse brusc, probabil pentru că intervenise una și alta, care părea să nu facă recomandabilă o ședere mai lungă. Numai un membru al bandei rămăsese în urmă și aceasta era o femeie bătrână, care era prea bolnavă ca să ducă în continuare viața rătăcitoare a tribului ei. Așa că o lăsaseră în urmă nesimțitor, în camera unui han mizerabil din oraș.

Aici fusese găsită de o credincioasă tânără, care îi vizita pe săracii din cartierul ei. Situația sărmanei femei era mai mult decât deznădăjduită. Părăsită de propriul ei popor, poate de proprii ei copii, complet lipsită de mijloace materiale, bolnavă de moarte, zăcea acolo pe un pat care abia dacă merita acest nume. Dar Dumnezeuul îndurării văzuse această sărmană creatură în nenorocirea ei și i-a trimis pe unul dintre copiii Săi. După toate aparențele, ceasurile bătrânei femei erau numărate. Prin urmare, domnișoara W., în timp ce, concomitent, se îngrijea de bolnavă pentru o aprovizionare mai bună, n-a pierdut timpul, ca să vorbească cu ea despre problema cea mai importantă dintre toate problemele: „Unde vei petrece eternitatea?” Ea i-a povestit bătrânei despre Isus, Mântuitorul celor pierduți, chiar și a țiganilor disprețuiți. Biata femeie nu auzise niciodată Numele Isus și nici nu știa că are nevoie de un mântuitor. Despre Dumnezeu avea o idee vagă, dar complet întunecată. Ea se află aproape în întuneric păgân. Dar vizitatoarea știa că descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu dă lumină (Psalmul 119.130). Așa că L-a rugat pe Domnul ei, pe care Îl iubea, de a-L Căruia ajutor era sigură, să-i dea pasajul potrivit pentru sărmanul om neștiutor și i-a citit apoi despre Isus, cum umbla încolo și înapoi pe pământul acesta, făcea pretutindeni bine și avea grijă cu dragoste deosebită de săraci și nenorociți. Încheierea au constituit-o suferințele și moartea Domnului. Bătrâna a devenit atentă. Amabilitatea și dragostea acestei fete minunate, a cărei ureche era mereu deschisă la strigătul durerii și al nevoii, au mișcat-o, iar relatarea despre tratamentul dezonorant de care avusese parte din partea oamenilor a indignat-o de tot.

Când domnișoara W. a venit data următoare, bolnava a rugat-o stăruitor să-i spună mai multe despre „domnul bun, distins”, despre care i-a citit ultima dată. Dar când după aceea vizitatoarea a încercat s-o facă pe bătrână să înțeleagă că Isus este *Fiul lui Dumnezeu*, care a devenit Om și „a locuit printre noi”, ea nu a găsit nicio înțelegere. Zadarnic, așa părea, îi explica ea și că Isus a suferit și a murit pentru păcatele noastre. Într-adevăr, interesul biete țigănci creștea vizibil, dar cele mai multe lucruri pe care le auzea păreau că o zăpăcesc de tot. Evident că duhul ei nu era în stare să primească adevărurile mântuirii. Desigur, ea începea să simtă un sentiment al vinei păcatului ei și chiar necesitatea unui Mijlocitor între Dumnezeuul sfânt și ea, dar nu putea să înțeleagă că Isus putea să fie atât Dumnezeu cât și Om și că sângele Său putea s-o curețe de toate multele ei păcate.

Ca să deschidă ochii celei oarbe și s-o aducă de la întuneric la lumină, este lucrarea lui Dumnezeu. Având încredere în puterea Sa și în îndurarea Sa, domnișoara W. a părăsit-o pe bolnavă.

Când a revenit data următoare, fața bătrânei țigănci purta deja amprenta morții. Părea fără cunoștință. Dar deodată a ridicat mâinile, și-a îndreptat ochii spre cer și a rostit deslușit, cu adâncă ardoare, cuvintele: „**Doamne Isuse!**”

Două cuvinte! Dar nu erau ele dovada că pentru biata femeie, care stătea acum în pragul eternității, Isus din Nazaret devenise mai mult decât „domnul bun și distins”, care umbla încolo și înapoi și făcea bine oamenilor și care fusese răsplătit pentru aceasta cu nerecunoștința cea mai disprețuitoare? Nu putea vizitatoarea să deducă din aceasta că El devenise Domnul și Stăpânul, ba chiar Mântuitorul ei?

Muribunda pronunțase numai aceste două cuvinte și adormise. Dar vizitatoarea ei își amintea ce era scris: «Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit» (Faptele apostolilor 2.21) și «Nimeni nu poate spune: „Isus este Domn!”, decât prin Duhul Sfânt» (1 Corinteni 12.3).

Și astfel I-a mulțumit lui Dumnezeu, care condusese cu îndurare această sărmană oaie rătăcită la Fiul Său, bunul Păstor. Ea era încrezătoare că femeia neștiutoare, bătrâna țigancă, intrase în paradis, în care a putut să intre odinioară și acel tâlhar, care atârname pe lemn lângă Mântuitorul răstignit.

Da, când Domnul nostru Isus va veni odată, ca să desăvârșească puterea învierii Sale în nenumăratele cete ale tuturor celor care sunt spălați în sângele Său, atunci nici sărmana țigancă bătrână nu va lipsi din mijlocul acestor preafericiți, în timp ce mulți dintre cei care au auzit din fragedă copilărie Numele Isus și au fost mereu îndemnați și rugați să vină la El, vor rămâne pentru totdeauna excluși din această societate glorioasă.

Titlul original: „Die sterbende Zigeunerin”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 175-178.